

ת"פ 33807/07/12 - מדינת ישראל נגד ו' ק'

בית משפט השלום בראשון לציון

10 פברואר 2015

ת"פ 33807-07-12 מדינת ישראל נ' ק'

ת"פ 33814-07-12

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה
נגד
הנאשמת
ו' ק'

<#1#

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רינת מילבסקי

הנאשמת בעצמה וב"כ עו"ד דגנית משעלי

החלטה

ההחלטה בהלך זה קשורה לשני כתבי אישום שהוגשו נגד הנאשמת בשני הליכים שונים ואשר על פי החלטה מיום 24.3.14 הדיון בשניהם אוחד, בתוך כך שהנאשמת הודתה, בעובדות שבשני כתבי האישום שתוקנו. משום כך, ככל שההחלטה שלפני תדון במחלוקת שבין הצדדים, הרי שיש לפרוש תחילה עובדות כתבי האישום המתוקנים בהם הודתה הנאשמת ולא דווקא בעובדות כתבי האישום המקוריים.

כאן המקום לציין כי מלכתחילה, בדיון מתאריך 12.11.12 הודתה הנאשמת, בעובדות שבכתב האישום שבתיק הנוכחי - 33897-07-12. באותו דיון הוסכם כי בטרם הרשעתה על פי הודייתה בעובדות כתב האישום, תופנה הנאשמת לשירות המבחן לקבלת תסקיר שיבחן בין היתר אי הרשעתה. על פי הצהרת התביעה, באותו דיון, הרי שהתביעה הסכימה כי ככל שהתסקיר יהיה חיובי וימליץ על אי הרשעת הנאשמת אזי התביעה תסכים לכך. יהא התסקיר שלילי הטיעון יהיה פתוח.

כפי שהסכמה בין הנה הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן והופנתה לשירות המבחן. בלי לפרט יותר על המידה אצין כי הדיונים בתיק זה נדחו עד אשר בדיון שהתקיים לפני, כאמור לעיל, ביום 24.3.14 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון נוסף לפיו הנאשמת תודה גם בעובדות שבכתב אישום מתוקן בתיק פלילי 35241-03-3 ותופנה לאחר הרשעתה לשירות המבחן שגיש תסקיר אשר יתייחס לשני התיקים הפליליים שבעובדות כתבי האישום המתוקנים בהם הודתה הנאשמת: תפ 33807-07-12 ו- תפ 35241-03-3 (להלן: "שני התיקים").

סופו של דבר ולשם קיצור הדברים הנאשמת הודתה בעובדות שבשני התיקים וסומן לדיון שהתקיים לפני ביום 9.9.14 הגוש תסקיר משירות המבחן. ראוי לציין כי בסופו של יום, בגין ההליכים שננקטו נגד הנאשמת הוגשו שלושה תסקירים משירות המבחן.

בטרם דיון והכרעה במחלוקת שבין הצדדים, כאן המקום להביא העובדות בהן הודתה הנאשמת. לפני אשר אעשה כן, ראוי להדגיש מספר עובדות חשובות: הנאשמת אינה אזרחית המדינה אלא אזרחית תאילנד ובמועדים הרלבנטיים למשפט זה, הייתה הנאשמת בת זוגו של המתלונן, אברהם נחמיאס. בתוך כך יצוין כי לבני הזוג הייתה, אותה עת, בת משותפת ובמהלך הדיונים לפני, נולדה לבני הזוג בת נוספת. בני הזוג התגוררו בדירה משותפת.

באשר לעובדות שבכתב האישום המתוקן בתיק פלילי 33807-07-12 אשר כלל שני אישומים, הנאשמת הודתה כי בתאריך 16.7.12 סמוך לשעה אחת בצהריים התגלע ויכוח בין הנאשמת לבין בן זוגה, בעת הוויכוח נטלה הנאשמת כוס שהכילה משקה וזרקה אותה לעבר בן הזוג אשר הצליח להסיט בידו הכוס וזו נפלה על הספה והמשקה נשפך. בעקבות כך, יצא בן הזוג מהבית. בהמשך לכך, סמוך לשעה שש בערב, מששב בן הזוג לבית, ובזו לבין הנאשמת התגלע ויכוח נוסף, נטלה הנאשמת פרח עשוי פלסטיק והכתה בן הזוג בפניו באמצעות הפרח. כתב האישום מציין כי הנאשמת הודתה בכך שבאותו נסיבות הייתה תחת השפעת אלכוהול.

עולה לפיכך שהנאשמת הודתה בעבירה של תקיפת בן זוג.

באישום השני שבאותו נגד הנאשמת המתוקן, הודתה הנאשמת כי בתאריך 12.7.12 במהלך שיחה טלפונית עם בן זוגה אמרה לו כי היא מעוניינת לקחת את בתם לתאילנד. משהביע בן הזוג התנגדותו השיבה הנאשמת כי אם הוא צריך להיות מת כדי שהיא תיקח את הילדה לתאילנד אז היא תהרג אותה.

הנאשמת הודתה בעבירה של איזמים.

הנאשמת הודתה גם בעובדות שבכתב אישום מתוקן נוסף והוא בתיק פלילי 35241-03-13. הנאשמת הודתה כי בתאריך 21.11.12 סמוך לשעה עשר בלילה התגלע ויכוח בין הנאשמת לבין בן זוגה על רקע חשדה כי בן זוגה בוגד בה, על כן דרשה לראות הטלפון הידי שברשותו. בן הזוג סירב ובתגובה ניסתה הנאשמת להשליך על בן זוגה תפוזים אך ילדתם הקטנה של בני הזוג, שהייתה אותה עת כבת תשע, נעמדה בין השניים, לפיכך הניחה הנאשמת את התפוזים ושפכה כוס קולה על המתלונן.

הנאשמת הודתה איפוא בעבירה של תקיפה סתם.

בטרם אמשיך ואדון במחלוקת שבין הצדדים אשר מהותה היא בשאלה, האם יש מקום להרשיע הנאשמת בעבירות הללו או שמא משום נסיבות מיוחדות יש להימנע מהרשעה, ראוי לבחון שוב מהות המעשים בהם הודתה הנאשמת והועמדה לדן פלילי תוך הפעלת מערכת אכיפת החוק כולה: המשטרה, התביעה המשטרתית, בית המשפט ושירות המבחן. משום כך, למען הבהירות אאזר על מעשיה של הנאשמת אשר היו בסיס להפעלת מערכת אכיפת החוק.

מתוך העובדות בהן הודתה הנאשמת על פי כתבי האישום המתוקנים עולה כי הנאשמת ביצעה המעשים כדלקמן:

הנאשמת הכתה את בן זוג באמצעות פרחים מפלסטיק.

הנאשמת, אזרחית זרה במדינה, איימה כי תהרג את בן זוגה ותיקח את בתם המשותפת לתאילנד.

הנאשמת השליכה תפוזים לעבר בן זוגה ושפכה עליו כוס קולה.

אלה הם המעשים שבגנם כל מערכת אכיפת החוק עוסקת תוך השקעת משאבים יקרים החסרים למערכת הרבות ובמיוחד זמן שיפוטי יקר ביותר אשר חסר למערכת, כאוויר נשימה, עד כי משטרתם של נאשמים העצורים עד תום הליכים נדחים לזמן ארוך משום מחסור בזמן שיפוטי. זמן שיפוטי אשר בין היתר הוקדש לכך שהנאשמת הכתה בן זוגה בפרח פלסטיק או שפכה עליו כוס קולה. אי סביר שהדברים ברויים ואין צורך להכביר מילים בדבר חוסר המידתיות עד כדי האבסורד שיש בדבר.

עוד הערה בעניין שלפני, מדובר בבני זוג שהמתלונן, בן זוגה של הנאשמת, קיים קשר זוגי עמה, בעודו נשוי, וכי הנאשמת נתונה הייתה בכל עת שהיא בסיכון כי שהותה בישראל תופסק לפי שאינה אזרחית ישראל ומעמדה אינו ברור. יש והאיום, למעשה, הוא בכך, כי תלונה נגדה במשטרה היה בו כדי להגיע ההליכים שלפני. נראה כי רקע זה להליכים שלפני, הביאו למשטרה של הנאשמת.

בטרם דיון במחלוקת שבין הצדדים מצאתי להפנות לתסקירי שירות המבחן ובעיקר לתסקיר האחרון שהוגש עובר לדיון האחרון לפני. שירות המבחן אשר בחן כל הנתונים הרלבנטיים לעניין, לא התעלם מקשייה של הנאשמת לשתף פעולה עם גורמי הטיפול השונים ובכלל עם שירות המבחן. שירות המבחן הביע ספקנות באשר ליכולתה של הנאשמת להסתייע וכו' ההלך הלילי נגדה לא היה בו כדי מנוף לגיוס לטיפול. שירות המבחן, לא מצא לבוא בהמלצה טיפולית, אלא שלונכ העובדה כי הרשעתה בדיון יהיה בה כדי לסכל אפשרות קבלת מעמד חוקי בארץ ולנוכח העובדה כי בעת כתיבת התסקיר עמדה הנאשמת ללדת, הומלץ על אי הרשעת הנאשמת.

באת כוח התביעה בטיעוניה לעונש עתרה להשאיר הרשעת הנאשמת על מכונה ולהרשיעה בעבירות שטרם הורשעה, בתיק השני. בעמדה זו הולכת התביעה אחר מדיניות מסורתית, שאינה רואה דבר אלא חומרת המעשה וביתר כובד, מדיניות הענישה. רוצה לומר, עבירות אלימות בין בני זוג והמדיניות בתחום זה, אחת דרכי - הרשעה והחמרה בענישה. מבחינה זו, אין נפקא מינה אם הרשעת הנאשמת תסכל סכיון הישארותה בארץ וגירושיה מן הארץ, כמו כן, מבחינת התביעה אין זה משנה כי שלושה שבועות לפני הדיון שהתקיים לפני, ילדה הנאשמת תינוקת והיא ילדתם השנייה של בני הזוג.

באת כוח הנאשם ביקשה להימנע מהרשעת הנאשמת. עיקר הטיעון מופנה לכך ששני בני הזוג הגיעו לאיוון ביחסיהם ובקשר הזוגי, המתלונן התגרש ולפיכך כיום הקשר הזוגי מופחת לחצים, נולדה לבני הזוג תינוקת ולמעשה כל שנוער על מנת לחזק הקשר הזוגי הוא קביעת המעמד החוקי של הנאשמת בארץ. לפי גישה זו, נראה כי הרשעת הנאשמת תפגע בנאשמת פגיעה קונקרית דהיינו, תסכל מעמדה בארץ ותביא לגירושיה. מעבר לכך, הפנתה הסניגורית תשומת הלב לכך שמעשי האלימות של הנאשמת מניוירים ביותר.

בבואי להכריע במחלוקת שבין הצדדים אני סבור כי המקרה שלפני הוא חריג. כידוע, הכלל הוא שאדם יורשע עקב עבירה פלילית שבצע ואילו החריג הוא באי הרשעתו. אכן, בשנים האחרונות גברה תופעת העתירות לאי הרשעת נאשמים, עד כי נדמה כי החריג הפך לכלל והכלל לחריג. אלא שאין לשכוח הכלל, ויש לזכור כי רק במקרים נדירים ומיוחדים בהם אל מול מהות העבירה שביצע אדם, דהיינו, עבירה שאינה חמורה או שמא אומר שהמעשה האסור אינו חמור, אזי לנוכח הפגיעה החמורה שתבוא על הנאשם עם הרשעתו, ואין מדובר בפגיעה הנובעת ממילא משום הרשעת הנאשם, אלא בפגיעה קונקרטית, אזי יטה בית המשפט להימנע מהרשעה.

במקרה שלפני מדובר באשה צעירה, חסרת הרשעות קודמות, אשר נקלעה לארץ זרה, בינה לבין בן זוגה התפתח קשר זוגי ארוך זמן, שבמסגרתו נולדה בתם ושלושה שבועות לפני הדיון שהתקיים לפני ביום 9.9.14 נולדה תינוק נוסף. בעת הדיון שהתקיים לפני, נראה כי השניים קיבעו מערכת היחסים הזוגית ביניהם עד כי ניתן לומר שהפכה להיות יציבה. החרדה בה מצויה הנאשמת כיום אינה מן העונש שיושט עליה בגין מעשיה, אלא מהרשעתה שתביא למעשה לגירושיה מן הארץ.

משום החרגות שאני מוצא במקרה שלפני מצאתי להביא מדברי כב' השופט זכריה כספי בתפ. (מרכז) 35980-09-10 מדינת ישראל נגד נטלי רוסטובצב בו נדונה אשה שהכתה בן זוגה, בעת שזה ישן, בפטיש השוקל 5 ק"ג באזור אוזנו בצדו השמאלי של ראשו. סופו של דבר נמנע בית המשפט מלהרשיע הנאשמת בעיקר משום הפגיעה הקונקרטית לנאשמת. בין יתר הדברים נאמר כך:

"ראשית, המדובר בפוגעת שהיא אישה. אם בודקים את הפסיקה, אפשר למצוא, כי ביצוע עבירות אלימות על ידי נשים, איננו תופעה נפוצה, כדרך שזו קיימת אצל עבריינים גברים. מוצאים אנו, פה ושם, עברייניות אלימות ואפילו אלימות קשה, שהולכה לתוצאות קטלניות, אלא שעדיין המדובר במיעוט שאיננו משמעותי.

שנית, המדובר באלימות במשפחה. אם בעבירות אלימות, כלל, אי אפשר לראות באלה תופעה נפוצה בקרב הנשים, כל שכן כך, בעבירות האלימות במשפחה. שם, מי שסופו את נחת הזרוע של בן הזוג, היא, ברוב המקרים, בת-הזוג, האישה.

על פי הבחינה הזו, ההרתעה נחוצה, בעיקר של דבר, בעניינים של העבריינים הגברים."

כמובן שאין להוציא דבר מתוך דבר ודברים מהקשרם עד כדי לומר כי ככל שמדובר בעבירות אלימות של אישה כלפי בן זוגה, הנטייה היא להימנע מהרשעה, אך יש לקחת הדברים באופן מדיתי ובמכלול השיקולים הרלבנטיים לעניין.

סופו של דבר, שאני סבור כי הפגיעה שתהיה לנאשמת כמו גם באופן פרדוקסלי למתלונן, בן זוגה, ולשני ילדי בני הזוג רכי השנים בעקבות הרשעתה וביטול מעמדה החוקי בארץ עד כדי גירושיה מן הארץ, הינה בלתי מידתית, וראוי במקרה חריג זה, להימנע מכך.

אשר על כן, אני מורה על ביטול הרשעת הנאשמת בתפ. 35241-03-13 מיום 24.3.14. אני קובע כי משפטם של הנאשמת בגין שני התיקים יסתיים באי הרשעתה.

אני מחייב הנאשמת לחתום על התחייבות בסך 3,000 ש"ח לפיה אם תעבור תוך שנה מהיום עבירה של אלימות נגד גוף אדם תשלום הסכום.

עותק מההחלטה זו יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום כ"א שבט תשע"ה, 10/02/2015 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן , סגן נשיאה

הוקלדעלידייפעתמינאי